

Som ett frö i vinden

Ett litet frö från ett så ståtligt bladfäste. Denna maskros som varit så full av vit skönhet hade stått på sin ståtliga höjd uppe på en kulle vid det lilla dagiset i byn. I alla fall tills den dag kom då en oaktsam pojke från dagiset bestämde sig för att göra en helt vårdslös impuls och blåsa på den snövita maskrosens topp. Emellertid skulle det inte ha påverkat det lilla fröet i någon större utsträckning, för trots att fröna mycket sannolikt skulle ha blåst av från blomkronan, så hade de ändå växt upp mycket nära stammen på maskrosen. Så den vårdslösa impulsen var i själva verket inte att pojken hade blåst på maskrosen, utan att han dragit upp stammen innan han blåst. När stammen dragits upp så fanns det inget som höll de små fröna samman med varandra längre och de tvingas släppa taget på grund av den plötsliga vindpusten ifrån pojken. Fröerna blev förskräckta när de färdades längre bort från maskrosen än vad de egentligen hade velat, var och en till sitt nya mål transporterades de med hjälp av vinden. Pojkens impuls hade gett de lilla fröet en känsla av skräck men även av en olidlig nyfikenhet. Fröet hade aldrig sett mer än barnen på dagiset och ängen utanför dagisets stängsel. Därför drevs nu fröet av att se den stora världen bortom stängslet och dagiset, längtade att se staden som den visste skulle finnas västerut och till fröets förtjusning så lät vinden fröet i just den riktningen.

Fröets jämlingar hade bet det lilla fröet att följa med dem till den trygga ängen när vinden ännu gick att tygla, men det lilla fröet hade nekat förslaget. Nu gled fröet fram ensam, tappade snart höjd och närmade sig snabbt marken. Till fröets förskräckelse så var marken ersatt av något grått och hårt. Fröet insåg snabbt att det inte var något den kunde växa på, men kunde inte heller tygla vinden längre. Väl nere på marken som inte var någon mark började det lilla fröet ångra sitt val. Det gråa var kallt och fröet började längta bort mot ängen, ängen som alla andra fröerna på blomkronan hade längtat till. Föret hann dock inte beklagas särskilt länge över sina bekymmer, för runt omkring rörde sig människor i alla riktningar. De gående på trottoaren som fröet hade landat på gick folk med både stora och bestämda steg, speciellt en man med brun kostym, fluga och en tidning hårt i handen. Han gick med sådan fart och kurs att det skapade ett stort vinddrag när han gick förbi, ett vinddrag som fick fröet att glida längs trottoarkanten i små spiraler.

Föret undrade vart vinden skulle föra honom denna gång, men behövde inte fundera länge innan cirklarna avtog. Nu befann sig fröet i en vattengrop bredvid körbanan. Kylan från vattnet och bilarna som färdades i ännu högre hastighet än vad människorna hade gjort fick fröet att känna sig oerhört sårbar. Just då det såg ut som slutet för det lilla fröet kände den hur det vatten fröet precis berört försvann och kunde även se hur marken stegvis bli mindre och mindre. Fröet som nu var blöt började frysa oerhört mycket och förstod inte riktigt vad som hade hänt. Sedan hördes ett gällt skri, fröet såg en fågel som alla fröer skulle fruktat att se, men vad han inte förstod var att den skräckinjagande fågeln var hans räddning. För det lilla fröet hade nämligen blivit upplockade av näbben på en lika stor och skräckinjagande fågel som han precis sett framför sig. Fåglarna gick till anfall mot varandra och den fågel som plockade upp fröet tappade nu taget om den.

Fröet föll flera meter ifrån marken, helt övertygad om att denna gång skulle inte vinden vara lika lättsam att styra. Det var den inte, men föret fick ändå en hyfsat bra landning på en

trädgren utan några större skador. Först trodde fröet att den lämnat staden, men sen insåg den att trädet omringades av höghus och människans enorma skapelser. Från ett odjur till ett annat tänkte fröet när den såg en nos sticka fram från ett hål i trädet. Det var en jordekorre som närmade sig med en nyfiken blick och små tassande steg. Ekorren tog tag i fröet med bägge tassarna, studerade den noga, innan fröet hamnade i dess mun. Springande på alla fyra kilade ekorren ner till marken och började gräva en lite grop, när gropen var klar så spottade ekorren ut fröet och täckte över med jord.

Det här var slutet, fröet visste det. Fröet försökte komma på bättre tankar men det är något som är väldigt svårt när man är blöt och nergrävd i ett ändlöst mörker. Men det var något fröet inte hade räknat med, solen. Den morgonsol som alltid lyste såklart över staden och anledningen till varför fröet längtat dit. Kombinationen av vattnet på fröet, jorden och den skinande solen gjorde att fröet började växa sig större och större. Fröet insåg nu att om den inte hade blivit utsatt för alla dessa förödande och plågsamma saker som skett under tiden den befann sig i staden, så hade fröet aldrig växt upp till att bli den finaste maskrosen av alla de andra fröna.